

holde denne Fordring, som Folkethinget forrige Gang stillede, vil jeg i alt Fald stemme mod Lovforslaget til Trods for de Goder, som her foreslaas. Jeg vil derfor haabe, at man kan enes om at vedtage Forslaget her i alt Væsentligt, som det foreligger.

Juritsministeren (Melleman):

Naar jeg har forelagt Loven i den nærværende Skiftelse, er Grunden, saaledes som jeg allerede antydede ved Fremsettelsen her i Thinget, den, at jeg har troet det rigtigst, at prøve, om man fra begge Things Side vil blive staaende ved den Opfattelse, som gjordes gjældende for 12 Aar siden. Jeg erkjender naturligvis, at ingen af Parterne er bunden, at efter saa lang Tids Forløb er det ganske naturligt, om andre Meninger gjøre sig gjældende. Men jeg for mit Vedkommende har troet at maatte blive staaende ved det da Afgjorte, dels fordi jeg selv den Gang gif ind paa det, og dels ogsaa, fordi jeg nærer Frygt for, at man, naar man kommer dybere ind paa denne Sag, let vil udsætte sig for, at der ikke opnaas Enighed, da Meningerne ere meget forskellige. Det gjælder navnlig med Hensyn til det Punkt, som særlig har været fremme her i Dag, nemlig hele den nuværende Lovgivnings Opfattelse af, at Forligsmæglingen saa vidt muligt skal lægges i Hænderne paa ulovkyndige Folk, og at Parterne saa vidt muligt uden retskyndig Bistand skulle forhandle personlig for Forligskommissionen. Derfor denne Opfattelse staar da en anden, som jeg tror, man ingenlunde kan betegne som en ensidig Prokuratoropfattelse, eller som en Anstuelse, der skal være dikteret af den Art Interesse; thi den deles af mange Folk, som slet ikke ere Prokuratorer, men som hylde den, naar de betragte Sagen fra deres eget Standpunkt. Denne Opfattelse hævder, at det er en Misforstaaelse, naar man anlager, at retskyndig Bistand skader Forligsmægling, idet den tværtimod snarere gavner den. Naar man nærer denne Anstuelse, vil man for det Første ikke være bange for at lægge Forligsmæglingen i Dommerens Hænder i større Omfang end nu; man vil fremdeles ikke være bange for at admittere Sagførere til Forligsmægling, og endelig vil man i naturlig Sammenhæng hermed ikke holde videre paa personligt Møde. Disse forskellige Synsmaader paa denne Sag staa overfor hverandre, og jeg er tilbøjelig til at tro, at de staa lige saa skarpt overfor hverandre nu, som da Loven var til Forhandling for 12 Aar siden. Derfor har jeg villet gaa af Veien for disse Spørgsmaal og ikke faae dem

dragne frem, men har saa vidt muligt holdt mig til det Væstaende med nogle enkelte Bempelser, som jeg har ment, man skulde gaa ind paa af praktiske Grunde. Derfor har jeg ikke rørt ved dette Prokuratorspørgsmaal, men ladet mig nøie med det Kompromis, man kom til den Gang med Hensyn til § 5 i Lovforslaget. Hvad angaar § 6, er det lignende Betragtninger, som bevirke, at jeg ikke i Diebliftet kan følge den første ærede Taler i de Bemærkninger, han gjorde. Jeg kan nemlig nok indrømme, at det i praktisk Henseende vil være ganske nemt i og for sig, om Dommeren, naar han finder, at der har været Feil ved Forligsmæglingen, da selv kan foretage en ny Forligsmægling; men det vil nu imidlertid i de fleste Tilfælde alligevel ikke blive saa nemt endda, som man maaske ved første Diekast kunde tro, hvis man vil fastholde, at Forligsmæglingen skal foretages mellem Parterne selv. Naar Sagen foreligger for Retten, vil det jo i Almindelighed være to Sagførere, som staa lige over for hinanden, og skulde Dommeren da selv mægle Forlig, men med Parterne personlig, vilde det alligevel af den Grund blive nødvendigt at udsætte Sagen til et senere Møde og faae Parterne tilkaldte, for at Forligsmægling kunde foretages mellem dem uden Prokurator's Mellemkomst; denne Omstændighed bidrager allerede til, at der ikke vil vindes saa meget i Almindelighed ved det Foreslaaede, som man maaske ved første Diekast kunde synes. Dernæst staar det for mig, at man kan frygte, at den Indvending vil blive gjort gjældende med stor Styrke, at det er en Fravigelse fra det Princip, at Forligsmæglerne skulle være Lægmand. Men bryder man sig ikke om dette Princip, vil det vistnok blive det Allerjæmpeste i alle mulige Sager, ikke blot i Gjæsterets- og Politisager, at lade Dommeren eller Retten mægle Forlig mellem Parterne; og naturligvis, naar det var Regel, følger det af sig selv, at denne senere, om jeg saa maa udtrykke mig, supplerende Forligsmægling ogsaa burde foretages af Dommeren. Men naar man holder stærkt fast paa det Princip, at Forligsmæglingen skal foretages af Lægfolk, og man ingenlunde er tilbøjelig til at frafalde dette, saa forekommer det mig, at det vil være et Brud paa Principet, om man i det i § 6 omhandlede Tilfælde vil lade Dommeren foretage den fornævnte Mægling, som man jo maa gaa ud fra vil blive den egentlige Hovedmægling i Sagen, da den første Mægling har lidt af Mangler, hvorfor den maa kasseres. Forjaabidi dernæst angaar Følgerne af Udeblivelse for Sagvolderens Vedkommende, skal jeg først bemærke, at Lov-